

ÎN LOC DE PREFAȚĂ

O istorie a literaturii române contemporane în interviuri, dincolo de pionieratul întreprinderii, e o provocare.

N-am realizat interviuri cu gândul acesta. Ideea mi-a venit la mai bine de două decenii și jumătate de dialoguri literare, când am realizat că s-au adunat un număr relevant de interviuri care merită sistematizate, care s-ar putea să ofere o imagine verosimilă asupra literaturii române contemporane, având în vedere că interviurile nu au fost, nu s-au dorit să fie prizoniere ale unui anume prezent, făcându-se mereu incursiuni, evaluări ale unui timp istoric și literar pe parcursul unei jumătăți de veac.

Pentru că n-a fost o istorie „premeditată”, nu toți cei care ar fi trebuit să fie incluși aici au răspuns la invitația la dialog pe care le-am făcut-o. Alți autori sunt departe de a fi prezenți pe măsură importanței și locului pe care îl ocupă în literatura română contemporană. Unii interlocutori, mai puțin importanți, au fost incluși pentru că ei dau culoare acestei inedite istorii, în care, ca în orice istorie adevărată, intră și cei buni și cei răi și cei valoroși și ceilalți...

Cred însă că, adunate între copertile unei singure cărți, interviurile / dialogurile literare pe care le-am realizat devin mărturie, document de epocă... literară și nu numai. Dacă aș fi avut un astfel de proiect pe termen... lung, atunci când am realizat primele interviuri, în revista Echinoc și apoi în Vatra, cu siguranță altul ar fi fost sumarul acestei Istorii a literaturii române contemporane în interviuri. „Imperfecțiunile” ei vin din limitele formulei. Edificiul a fost „construit” cu cărămizile existente, adunate în timp. Dar poate că acest „deficit” aduce până la urmă originalitatea

demersului meu. Sigur, o astfel de istorie nu face ierarhii, nu emite judecăți de valoare. Ea recuperează însă un trecut, îl restituie pentru o mai dreaptă judecată a devenirii literaturii române contemporane.

Această istorie are și interviuri cuprinzătoare și felii de interviuri. Lungimea unui interviu nu departajează însă, nu e scară de valori. Scriitori, critici importanți au câteva pagini, în timp ce alții, la o distanță valorică apreciabilă de aceștia, au de câteva ori mai multe pagini. Acesta e un risc pe care sunt nevoit să mi-l asum acum, când nu mai pot da ceasul înapoi și nimic nu mai poate fi îndreptat.

Am ezitat în a acorda sau nu un spațiu privilegiat „generației’ 80”, cea alături de care am dus greul anilor optzeci și pentru care am inițiat ancheta „Dreptul la timp”, care și-a pus într-un fel pecetea pe destinul acestei generații. Până la urmă, am considerat că nu poate fi deranjată o astfel de discriminare pozitivă..

Poate că această istorie ar trebui mai degrabă citită ca o poveste. O poveste cu personaje reale care trăiesc, hrănindu-se din real, în lumea ficțiunii.

AUTORUL